

ÚJLAKI HANGOK

AZ ÚJLAKI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

IX. évf. 8. szám

2004. AUGUSZTUS

És küld...

(Gyuri atyának és magunknak, búcsú és útravaló)

Sok év után
(úgy elfutottak...)
most újra küld,
Ki meghívott.

Természetes...
(hisz mindig így van!)
a küldetés:
mindennapos.

Most, mégis, más
(kemény a váltás).
A Misszió –
máshova szól.

Mért máshová?!
(kérdézzük rögtön).
Szívünk s eszünk
sem érti meg...

Nem érti bár
(mert logikát néz)
de: odahajlik
a szeretet.

Egyház Anyánk
(mert: nekünk van!)
ezt kéri tőlünk
és Tőled is...

Azért: nehéz
(minek tagadjuk)
de nagyra látón
„befektetünk”:

Az örök élet
(micsoda „üzlet”!)
a lelkünk üdve
ez itt a tét.

Atyánk ezt: tudja
(mint minden mást is)
s ahova küld:
Ő az, ki vár.

Krisztusunk áldja
(vérével váltja)
az engedelmezt,
aki szeret.

Szentlélekisten
(ki indít mindent)
sugalmaddal
ó adj erőt!

Szenháromsággal
(hisz kívül mással...)
szívünkben béke:
Te küldöd Őt.

Köszönünk mindent,
(elégge ügysem...)
Gyuri atyáknak.
Te tartsd meg Őt!

Ó Szűzanyánk, Te
(Sarlós Boldogasszony)
járj közbe értünk,
mindenkiért!

Fejérdy Tamás

Huszonnyolc év Újlakon

Bíboros főpásztorunk György atyát augusztus 1-jével a ferencvárosi Haller téri plébániára helyezte. Ezzel egyidőben Spányi András atyát – György atya egykori gimnáziumi, majd szemináriumi osztálytársát – nevezte ki Újlak plébánosává. György atya július utolsó vasárnapján a 9 órás szentmisén búcsúzott el az újlaki hívektől, majd az azt követő agapén a híveknek is alkalmuk nyílott a csaknem három évtizede Újlakon szolgáló lelkipásztornak szeretetüket és hálájukat kimutatni.

A nyári szabadságos időszak ellenére zsúfolásig megtelt a templom, aki megtehetette, nyaralását is megszakította, hogy jelen lehessen a búcsúmisén. Két, György atya keze alatt nevelődött fiatal atya, Mazgon Gábor és Cseri Attila Nikodémus együtt misézett vele. Prédikációjában György atya mérleget vont, búcsúzott és megszívlelendő instrukciókat adott a jövőre. Elhangzott gondolataiból idézünk:

Nemcsak abból épül életünk, amit mi előre elterveztünk, tele van életünk váratlan eseményekkel, első pillanatban nem is érthető meglepetésekkel. Keressük, mi mindent üzen nekünk az Úr, de hittel kell keresnünk. Bár-mikor kérhet olyat az Úr, ami más, mint logika,

több, mint logika. Itt van mindannyiunknak nagy feladata: amit nem értek, azt hitből, bizalomból meglépek, és áldássá, megújulássá válik életünkben minden változás.

Minden ilyen változás megtisztít a túlzott ragaszkodástól. Ha egy pap közvetítésében egy lelkiséget látok meg, ezáltal jól tud vezetni a Szentlélek. De ha érzelmi szempontok, szimpátia vagy megszőkottság vezet, ez annak a jele, hogy már régen nem Jézus Krisztus számít. De az Úr szabaddá akar tenni, ezért megtisztít, hogy ne mellékes dolgokhoz tapadjak, hanem Őhöz. A szentségkiszolgálás igazi hatóereje nem a pap egyénisége, hanem az az Úr, aki minden pap szolgálatában benne él. Tüllátok az egyes személyen, ahhoz az Úrhoz kötődöm, aki nekem ajándékozta őt, és ha most nem rajta keresztül vezet, akkor lesz más, aki közvetíti Őt. Nem szabad megállni egy ablak üvegénél, túl kell látni rajta, tovább lépni minden közvetítőtől az ajándékok forrásáig. Az az Isten, aki eddig is küldött szolgálatunkra embereket, küld továbbra is.

Ami Jézus Krisztusé, arra építhet egy következő lelkipásztor, ami mellékes, egyéni, az eltűnik. Jézus Krisztus nagyon tudatosan szervez, „Ti mások munkájába álltatok be, más az, aki vet és más az, aki arat” (vö. Jn 4,37-38). Olyan valaki jön, aki Jézus Krisztust akarja szolgálni, hittel él, becsülettel, igaz szívvel, tehát megpróbál arra építeni, ami jézus-krisztusit itt talál.

Adjuk meg a plébánosnak, hadd legyen plébános, ne házmester vagy egyéb. Ez mindig a hitelenség jele. A hit jele, ha egy plébános tud imádkozni, tanítani, lelkipásztor lenni. Talán én is itt rontottam el, amiért bocsánatot kérek, hogy nem azon a szinten éltem meg a papságomat, mint kell, hanem ilyen szervező-házmesteri alacsonyabb szintre leszállva.

Keressünk kell egyéni küldetésünket és karizmáinkat, nagyon sokfelét lehetett már látni. Van például az a pár idősebb néni, aki mindennapos rózsafüzér-imájával ennek a nyüzsgő környéknek az imádságos hátterét igyekszik biztosítani. Vagy a negyven felé járó korosztályból azok, akik bibliaóra-sorozatot tartottak a huszonévesek számára. Gyöngyszemek vannak köztünk: a zsolozsma együttes imádkozása, szentségimádás vagy egyes időszakok, mondjuk az adventi rorate szentmisék. Vagy éppen újságyszerkesztés, vagy kórházi betegek látogatása, vagy karitászmunka. Nagyon szerencsés, hogy sok önálló, talpraesett egyéniség van köztünk. De minél önállóbb valaki, annál inkább szüksége van imára, lelki vezetésre, engedelmességre, alázatra, különben önfejű, gögős lesz.

folytatás a 2. oldalon

Szeretettel köszöntjük Spányi András atyát, Újlak új plébánosát!

folytatás az 1. oldalról *Mindenkinek nagyobb felelőssége lesz most a peremen lévő emberekért, akiket ő ismer, de egy új pap nem. Az ilyenek számára most mi vagyunk az összekötő láncszem. Szerzetes plébániáknak (ferences, szalézi) adott a lelki-sége, lelki útja, tapasztalatanyaga. A többi egyházmegyes plébánia nyitott: helybeli hívásokra is (itt pl. a templom elnevezése miatt is az élet védelme, vagy a Margitsziget miatt a különböző imádkozó, engesztelő csoportok). Nyitott a plébánia a világegyház nagy megújulási irányaira is: nálunk a fiatalok részt vesznek a fogyatékos fiatalokkal foglalkozó Hit és Fény közösség munkájában, házaspárok a Házasság hétvégéjében, vagy tagjai a Regnum közösségnek. A világegyházban legelterjedtebb lelkiség, a karizmatikus megújulás plébániánkon is otthonos (Emmanuel, Emmausz, Nyolc boldogság, Hét láng). Problémákat okozott nálunk a neokatekumenális út, pedig ez a világegyház második legelterjedtebb megújulási irányzata. Túl kell tenni magunkat az érzelmi problémákon (tetszik – nem tetszik, szimpatikus – nem szimpatikus, megszokott vagy új). Ha valakinek ezután van érdemi kérdése vagy problémája, kérdezze meg. Nem „neós” plébánia a miénk, hanem olyan, ahol volt óvodás hittan is, szentségimádás is, gitáros mise is, stb., - és „neo” is.*

Felelősséget kell éreznünk egymásért. Nemigen figyelmeztetjük egymást hibáinkra. A nagy szentek mondása. „Uram Isten, ments meg attól, aki mindig figyelmeztet valamire, de ments meg attól is, aki soha nem figyelmeztet semmire”. Mondani kell dicséretet is, de hibákat is. Én is rászorulok, hogy mondjanak visszhangot, jót is, javítanivalót is. Merjük a másikat mondani, feloldja a bennem levő feszültséget és nem a háta mögött mondom.

Gazdag környék ez. Ha nem komoly a karitászszerzőkészség, az ítéletünkre lesz az Úr előtt. Kárpátalja, Déva, hajléktalanok megsegítésével bőven nyílik alkalmunk az adakozásra. Az adakozás lelkületét nagyon tudatosan el kell mélyítenünk. Ahogy Jézus mondta: „Amit a legkisebbek közül egynek tesztek, nekem tesztek.”

Megköszönöm azoknak, akik hitben, imádságban, gyakorlati munkában segítettek, bocsánatot kérek az időnkénti mérgeledésekért, veszekedésekért. Jobban kell kérnem és alázatosabban nekem is. Viszont mindenkitől azt kell kérnem, vegyünk észre, hogy hol tudnánk segíteni. Marad a hála, hogy egymásra bízott minket az Úr, várjuk hogy most merre visz tovább.

Újlaki arcok vendége: Albert Imre atya

Már-már hagyománynak tekinthető, hogy a nyári papi szabadságolás ill. lelkigyakorlat idején Erdélyből érkezik a kíséret. Ezúttal Albert Imre gyimesbükki plébános jött el hozzánk július 4-én kétéhetes „vendégségbe”, helyettesítő szolgálatra. Készséggel vállalta, hogy bemutassuk lapunk hasábjain.

Imre atya a Székelyföldön, Gyergyóremetén született 1947-ben, a líceumot a szomszédos Ditróban végezte. Gyermekkorában nagy hatással voltak rá a kommunista hatalom által szétszórta szerzetesek, így Ebner Jenő lazarista atya vagy egy jezsuita fráter, akivel rokonságban is állt. Tőle tanulta a szentignáci szellemiséget, Jézus szíve tiszteletét, ő is vágyott Krisztus katonája lenni. Talán ezért sem esett nehezebbre a 16 hónapi katonai szolgálat Dobrudzsában, ezt azonban rövid munkában töltött idő után – volt bolti eladó és kocsmáros, kazánfűtő és vasutas - súlyos betegség, a nyirokrendszer általános gyulladása követte. A fiatalember ebben Isten akaratát látta: a katonaság és a betegség „kettős iskolája” után papnövendéknek jelentkezett. Szeminarista társai jórészt fiatalabbak voltak, hivatásukat is korábban kiválasztották, amiért a katonaságnál ugyancsak meggyötörték őket – ez azonban Imre atya szerint végül javukra vált. Bizonytalanabbnak látja a mai papjelöltek jövőjét, akiknek életéből hiányzik a rend, a fegyelmetartás és a megpróbáltatás.

Kitartani akkor sem volt könnyű, a Gyulafehérvári Teológiai Főiskola több mint harmincöt fővel induló évfolyamának alig a felét szentelte fel 1977-ben Jakab Antal segédpüspök a súlyosan beteg Márton Áron püspök atya jelenlétében. A főiskolára egyébként Erdély mind a négy egyházmegyéjéből jártak hallgatók, és nem is csak magyar ajkúak. Az oktatás azonban magyarul folyt, mely nyelvet leggyorsabban a bánáti bolgárok sajátították el.

Imre atya először a székelyudvarhelyi Szt. Miklós templom káplánja lett, emeleti kórházpasztorációval is foglalkozott, bár ezt a munkát a titkosrendőrség ugyancsak megnehezítette. Három év elteltével Szentkatolnára és a szomszédos Hotolykára került plébánosnak, itteni híveit a buzgóbbak között tartja számon. 1982-ben a Kézdivásárhely határában lévő Nyújtód, valamint Kézdiszászfalu és Kézdisárfalu plébánosává nevezték ki, három állandó misézőhellyel. Jó volt itt a székely közösség, jó szellemű volt a fiatalság is, emlékszik vissza Imre atya.

Az 1995 és 2002 közötti időszak Imre atya életében a „misszió”: a szórványba, a Mezőségbe helyezték. Kolozs, Mócs és Katona volt a három plébániája, de még számtalan falu (így Búza, Nagysármás, Gyeke, Melegföldvár, Kapor, Pusztakamarás és a színmagyar Mezőkesző) tartozott hozzá. Mint mondja, ez a jobb sorsot is megért vidék, Kemény Zsigmond, Vass Albert, Kiss Jenő és Sütő András szülőföldje egyre hanyatlík, züllík, gyorsan nő a cigányság számaránya. A lakosság többségi ortodox vallású, papjaik nemigen tarthatnak kapcsolatot katolikus „kollégáikkal”; a restaurálódó görög katolikus egyház papjai azonban – még ha nem is magyarok - jó viszonyt ápolnak a „rómaiakkal”. (A Mezőségben is terjed a szekta, az ortodox románok körében is.)

Jelenlegi szolgálati helyére, a gyimesbükki csángók közé 2002-ben kapta diszpozícióját Imre atya. A hajdan határszéli falu a gyulafehérvári egyházmegyéhez, közigazgatásilag azonban a moldvai Bákó megyéhez tartozik – ez is a románosítás egyik módja. Ezek után érthető, hogy a többségben magyarok lakta falu nyolc iskolája közül hat román – igaz, ezekben is folyik magyar nyelvű hitoktatás, ezt Imre atya vagy káplánja, egy helyen pedig világi hitoktató végzi. (Tanítanak hittant a falu asztalosokat és szabókat képző szakiskolájában is.) Érdekes, hogy egyébként Bákó (Bacau) Románia legkatolikusabb megyéje, az itteni csángókat azonban a történelem sajnos megtanította rá, hogy ne magyarnak, hanem „katolikusnak” vallják magukat.

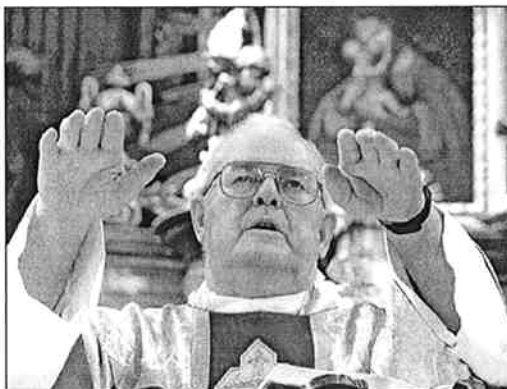
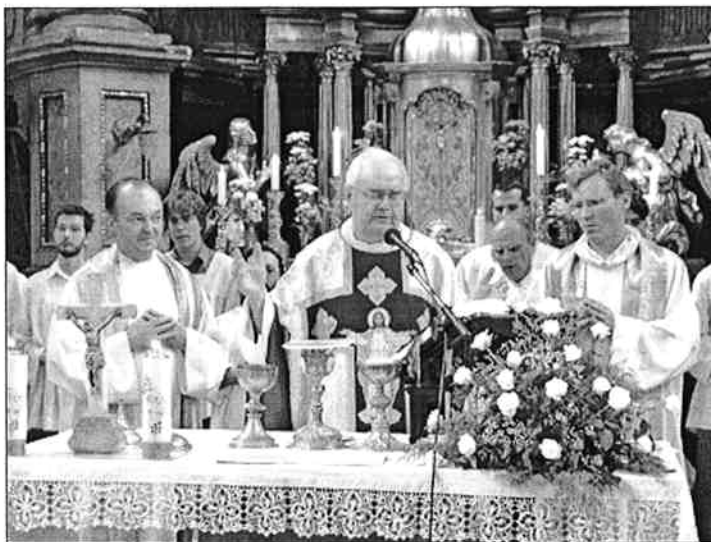
A falu nagytemplomát nehéz időkben, a hetvenes években építette Dani Gergely plébános atya, akit a helybeliek hitvallóként tisztelnek. A plébánia építése még mindig folyamatban van; szerencse, hogy a hívek nem fukarkodnak deszkával, de lehetőségeikhez mérten élelemmel és pénzadomány-nal sem. „A Gyimes völgyén gyermek van és jövő van”, bizakodik Imre atya, és örömmel újságolja, hogy a helyhatósági választásokon mind fő-, mind alpolgármesternek magyar embert választottak. Ki kell tartani, „helyben kell maradni”, hangsúlyozza a gyimesi csángók székely papja. *Sz. J.*

Búcsú, aranymise, búcsú

Nem is újlaki az, aki ne tudná, hogy Sarlós Boldogasszonyról elnevezett templomunk búcsúja július másodikán van. Ekkor ünnepli az egyház a *Vizitációt*, vagyis a Látogatást, ami teljesebb megfogalmazásban *Mária látogatása Erzsébetnél*. Hogy a búcsú milyen kegyelmek forrása, az is közismert, lapunk többször foglalkozott vele korábbi években az ünnep kapcsán.

Az ünnepet aznap vagy a hozzá legközelebb eső vasárnapon szoktuk megülni. Idén július 2-án, pénteken a szentmiséken és a reggeli zsolozsmán túl a főemelő ünnepi hangverseny gondoskodott a nap ünnepélyessé tételéről. A vasárnapi „nagymissén” azután ismét meghallgathattuk Lukács evangéliumából, hogyan látogatta meg az egyik várandós anya a másikat, Mária Erzsébetet, és hogyan áradt ki a Szűzanyából az öröm a *Magnificat* szavaival. Ismét hallhattuk a Sarlós Boldogasszony kórust, mely zengő, ihletett énekével mélyítette el az áhítatot.

Ez a koncelebrációs szentmise plébános atyánk aranymiseje volt. Hosszú papi szolgálatáért a hívek nevében a képviselőtestület világi elnökének helyettese, Harmat Péter mondott köszönetet. János atya hálát adva a kapott kegyelmekért el is búcsúzott híveitől és az aktív szolgáltatótól, bár teljesen nem vonul vissza: mint elmondta, egy apácák vezette idősek otthonának lesz a lelkesze.

János atya meghívására a hívek szép számban vonultak át szentmise után a plébániára. Bellovits Gábor nyújtotta át a hívek ajándékát, egy mobiltelefont, „hogy János atya továbbra is elérhető legyen hívei számára”. Kálmán Mária a nyugdíjas klub nevében megköszönte az eddigi pártfogást, és az újdonsült nyugdíjast kedvesen invitálta a klub soraiba, elsősorban persze előadóként. Ezt az alkalmat sokan kihasználták, hogy személyesen is búcsút vegyenek a húsz éve Újlakon szolgáló plébánosuktól. János atya koccintása híveivel amolyan elkészülő Szent János áldása volt.

A százfőnyi vendégsereg ebédre is hivatalos volt. Igaz, a gulyást profi szakács készítette, de a krumplipucolástól az asztalok felállításáig, a terítéstől a kínálásig, a felszolgálástól a mosogatásig jónéhány hívő is kivette a részét a munkából. (A köszönet közülük is elsősorban Szakolczai Jutkát illeti.) Voltak, akik maguk készítette süteménnyel emelték az asztal fényét. Más meg edényeket és evőeszközöket szállított a kölcsönzökből... A közös munka is közösséget kovácsol, hát még a közös ünneplés.

János atyát köszönteni eljött több paptestvére, eljöttek többen rokonai és ismerősei közül. Reméljük, emlékezetes marad számára az ünnep, és jó szívvel fog visszagondolni hosszú újlaki szolgálatára és újlaki híveire. *Sz. J.*

„Nézzétek az ég madarait!”

Avagy: miért aggódtunk, és miért nem kellett volna aggódnunk a Mécses táborban...

Felsőhajtottunk: „Kevesen leszünk! Kilenc értelmi sérült gyerek mellé hét segítő, kevés!” Felsőhajtottunk: „Kevés lesz a pénzünk! Üres a kassza, miből fogunk enni?” Felsőhajtottunk: „Nagy a hangzavar! Hogy fognak sérült barátaink pihenni, ha a vendéglátó plébánián állandóan fűnek-faragnak?” Felsőhajtottunk: „Milyen lesz a Hit és Fény Közösség Mécses csoportjának idei nyári tábora? Hogy fogják érezni magukat sérült barátaink, akiket egy hétre elhozunk intézetük zárt falai közül, hogy Vámosmikolán együtt imádkozzunk, játszunk, nevezzünk, együtt éljünk...? Tetszeni fognak nekik a programok, amiket kitaláltunk?”

Felsőhajtottunk, néha aggodalmaskodtunk. Egy-egy sóhajtás, egy-egy pislantás. És már jött is a megoldás...

Sóhajtottunk, és segítő társakat kaptunk. Sokan „lemérszkedtek” Újlakról is, hogy együtt nevezzenek velünk, hogy megismerjék sérült társainkat, hogy segítsenek. És mosolyukból látszott: örök élményeket kaptak. Titkon reméljük: olyanokat, amelyek máskor is közénk hívják Őket.

Sóhajtottunk, és kaptunk anyagiakat is. Már szinte többet is, mint amennyire szükségünk volt. Mert nemcsak a feltétlenül szükséges táplálékban nem szenvedtünk hiányt, ha-

nem mindig került az asztalra gyümölcs és édesség, a plébános atya is hozta tálcaszámra a málnát és ribizlit, és a helyi idősek otthonából is annyi ebédet kaptunk, hogy még estére is jutott.

Sóhajtottunk, és kaptunk csendet is. A gyönyörű lpoly-parton, a vámosmikolai kastélykertben, a templom előterében, a csillagos ég alatt.

Sóhajtottunk, és mert Segítőnk ebben sem hagyott magunkra minket, a kitalált programok is jól sikerültek. Csillogó szemmel ültünk fel a kisvasútra Kemencén a jókora adag fagyalt után. Sikeres „kalandtúránk” voltak egy sziklás hegycsúcsra, a patakon át, a napraforgósban.

Zakeusként láttuk vendégül az Urat, és a vacsorára mézeskalácsot is süttöttünk. Sérült barátaink vezették a bekötött szemű segítőket, akik aztán „meggyógyultak” vakágukból. Készült velünk riport a megbocsátásról. A „Ki mit tud?”-on pedig bemutathattuk azt is, miben fejlődtünk a héten: valaki írni tanult, más énekelni, gitározni, táncolni, és a Mécses Asszonykórus is sokat fejlődött a hét nap alatt... És eközben egyre többet tudtunk együtt imádkozni, és több szentmisén is részt tudtunk venni. Mert Mennyei Atyánk így is táplált minket.

Gyarmathy Dóra

Búcsú-napi hangverseny

A templom zsúfolásig megtelt július 2-án este a szentmisére és az azt követő, templombúcsúnk alkalmából rendezett koncertre. János atya pár kedves szóval köszöntötte az egybegyűlteket. Karnagyunk, Tóth Miklós Zsolt lelkes vezényletével és közreműködésével plébániánk Sarlós Boldogasszony Kórusa ismét magas színvonalú művészi élménnyel lepette meg bennünket.

Az előadás nyitószáma, az *Ave Domina* után többek között *Bach*, *Mozart*, *Händel* és *Kodály* művei közül hallhattunk néhányat. A Korondy György, operaénekes által előadott számok között volt egy-két kevésbé ismert, ám igen dallamos darab, például *Caccinittól*, *Caldarától*. Gyönyörködtünk még egy vonóstrió, három fiatal, igen tehetséges lány játékában. Közülük az újlaki származású Kisfaludy Márta szólót is játszott. Az est zárásaként búcsú-ünnepünkhöz illő mű, *Pachelbel* sodró, lendületes *Magnificat*-ja hangzott el. Gyuri atya köszönő szavai után még egy kis ráadás következett. A közönség méltán adózott vastappsal a kiváló művészeknek. Köszönjük mindannyiuk lendületét, lelkesedését, szolgálatát!

(A hallgatóság adományaiból közel 90 ezer forint gyűlt össze templomunk javára.)

Sütőri Ágnes

Napközi Újlakon

Idén is (mint már sok éve) megrendezésre került az újlaki napközis tábor. Idén is három hétig állt rendelkezésére azoknak a szülőknek, akik nem tudták kire bízni gyermekeiket a nyár első időszakában, vagy egyszerűen azoknak a gyerekeknek, akik tudják, hogy ez a nyári program igazi mókás pihenés, és nem érdemes kihagyni. A gyerekek létszáma csak néha esett 40 alá, a csúcs pedig 65(!) volt. A korosztálybeli eltérések igen nagyok voltak: ki az óvodából, ki az érettségiről, ki az államvizsgájáról pottyant be a táborba. Sokszor már nem is tudtuk, ki kire vigyáz igazából...☺. Nélkülözhetetlen volt a tábor két fő vezetőjének, Németh Anikónak és Zurbó Péternek áldozatos munkája. Ezúton is szeretnénk megköszönni nekik és valamennyi segítőjüknek a közreműködést. A (nagy)szülőknek a süteményeket, gyümölcsöt, a takarításban való részvételt, valamint a fiataloknak, gyerekeknek akár a legapróbb dolgokban megnyilvánuló mindennapi segítségét is.

A programok idén is sokszínűek voltak: minden reggelünket hittanórával kezdtük 9-től 10-ig Zurbó Péter vezetésével, majd finom reggeli után lehetőség nyílt játéokra, sportra

az udvaron, a pincében és a hittantermekben egyaránt. Idén is sikere volt Pista bácsi agyagos foglalkozásának, idei nagy munkánk az édenkert megalkotása volt, melybe mindenki beleadhatta ötleteit (s mely megtekinthető a plébánián). Egyénileg is volt lehetőség alkotásra, ám egy kis malőr miatt e művek nagy része megsemmisült, ugyanis az égetőkemence megviccelt minket, és a kelleténél jóval magasabb hőfokon égette ki (inkább össze) a tárgyakat. Ezt igen sajnáltuk, hiszen az óvodások is úgy belevetették magukat a munkába, hogy néha nem tudtuk megkülönböztetni őket egy tömb agyagtól (és takarítani sem volt kis munka utánuk). Kétszer is volt akadályverseny a Fenyőgyöngyénél az erdőben, hol a kirakótól kezdve az éneklésen keresztül a festésig és versírásig változatosak voltak a feladatok. A Szemlőhegyi barlangba is ellátogattunk egyszer, ami ugyancsak gyarapította élménytárunkat.

Azt hiszem, biztosan mondhatjuk, hogy jövőre is ugyanilyen lelkesedéssel vetjük bele magunkat a napközibe, hiszen ez nem csak a kicsiknek élmény...

Munkácsi Anna

Lelkigyakorlat Kőrösbányán

Felnőtt – családanyákból és családapákból álló – közösségünkkel idén a Dévától 40 km-re lévő Kőrösbányára utaztunk lelkigyakorlatra, ahova gyermekeinket is vittük.

Az egynapos autótúrát utáni lelki ráhangolódást nagy mértékben elősegítette, hogy szállásunk a ferences rend használaton kívüli XIV. században épült rendháza volt. Ezt a lelkigyakorlatot szervező Vágvölgyi Éva így fogalmazta meg: az ódon falak beitták az évszázadok során az imádságot, és ezt most sugározzák ki magukból.

Vasárnaponként általában hatan járnak szentmisére. Helyben pap sincs, általában Déváról, de gyakran valamelyik környező városból érkezik valaki. Most gyermekeink közül kerültek ki a ministránsok is.

Lelkigyakorlatunkat Böjte Csaba testvér tartotta, aki a dévai gyermekotthont vezeti. Témája Szent József, mint apa, Szűz Mária, mint anya, valamint a csend volt.

A napi szentmisék, elmélkedések és beszélgetések mellett még jutott idő kirándulásra is: láttuk Déva és – az eredeti – Vajdahunyad várát.

Áldja meg az Úr Böjte Csaba testvért és Szász János atyát, akik a lelkigyakorlat elmélkedéseit vezették, Cecit és Juliskát, akik a helyiek közül vállalták a főzést, Évát, aki megszervezte az utat és a szállást, Orsit a gyermekörzésért!

Hálát adok Istennek, hogy e lelkigyakorlat mindannyiunkat – gyermekeket és felnőtteket is – megerősített hitben, szeretetben és összetartásban. Reméljük, hogy közösségünk jelenléte vendéglátóinkat is segítette hitük és magyarságuk megtartásában.

Vajnai Miklós

A családos közösség utazásának másik célja a dévai árvaház meglátogatása és adományokkal való segítése volt. Ezért az utazást megelőzően pénzádományt gyűjtöttek saját közösségükben, amelyhez az Újlak Karitasz is hozzájárult. Ehhez adódott a Rüsics család régi budafoki közösségében Rüsics István tortáinak árverezéséből befolyt komoly összeg. Így mintegy félmillió forinttal, valamint játékokkal, ruhákkal, könyvekkel és egy jelentős gyógyszercsomaggal tudtak hozzájárulni az árvák neveléséhez.

A szerk.

Családi események

A keresztség szentségében részesült: július 10-én Krisztof Viola, 18-án Tóth Anna Erika.

Örök hűséget esküdött egymásnak:

július 17-én Czifrik Endre és Tóth Enikő,

24-én Schuster Zoltán és Büki Dóra;

Gögh István és Baksa Csilla, Kozak Jaroslaw és Gimpl Anita.

Halottaink:

Takács József (78), Éliás Imre (80), Horváth Zoltánné (84), Fromm Vendel (80), dr. Krasznai István (71), Jávorszky Györgyné (75), Nagy Lajos (62), Kiss Józsefné (98).

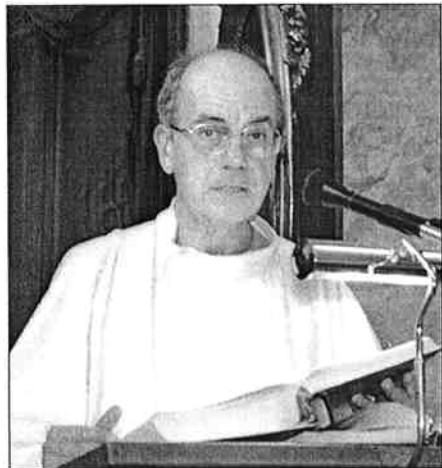

Friss diplomásaink: Bóné Magdolna (gyógypedagógus), Havasi Ildikó (matematika tanár), Horváth Tamás (erdőmérnök), Jüling Erika (hittanár).

Mindannyiuknak gratulálunk!

Búcsúzó sekrestyés

Újlak feledhetetlen sekrestyése, Pozsgai István, a szürke Eminenciás, nyugdíjba vonult, elment. Pár napja csak, de már hiányzik, és az idővel ez a hiány majd egyre nő. István színes egyéniség volt. Írt az Újlaki Hangokba,

jótekonysági előadásokat rendezett az öregek megajándékozására, vagy éppen a gyerekek táborozásának segítésére. Látogatta a betegeket, és mindenkihez volt egy kedves, vigasztaló szava. Drága István, most mindazok nevében, akik Téged ismertek és szerettek, köszönetet mondok áldásos és önzetlen munkáért, amellyel templomi szolgálatodat elláttad. Kívánok Neked sok örömet, Isten áldását egész életedre, és azt, hogy mindig a szeretet töltse be a szívedet!

Az újlaki hívek nevében

Schmätz Béláné

Újlaki szentek: Szent Klára

Kislányom, Klára emlékére

Elmúlt századokon keresztül világít és ragyog át Szent Klára lénye, szentsége napjainkba. Templomunkban a leckeoldali harmadik oldalfülkében, a Szent Flórián oltár jobb oldalkonzolján látható,

Oltáriszentséggel és apátnői bottal kezében. Az arisztokrata Offreducci családból származó Klára 1193-ban született Assisiben. A széles műveltségű fiatal lány főúri házasság helyett 1212 virágvasárnapja éjjelén Isten szolgálatát választotta Szent Ferenc bűnbánati prédikációinak hatására. Saját kezével, csodálatos erővel bontotta ki a családi kastély rejtett folyosójának ajtaját, és elszökve a Porciunkula kápolnába sietett. Miután ékszereit letette és dús haját Szent Ferenc levágta, Klára felöltötte a bűnbánók durva posztóruháját és az Úrnak szentelte magát. Később az Assisi közelében lévő San Damianóban telepedett le.

Szent Klára elválaszthatatlan Szent Ferencről, olyan mély lelki közösség fűzte össze őket, hogy a ferences lelkiség ismerete elképzelhetetlen Klára megismerése nélkül. Nem félt sem a szegénységtől, sem az alázatos munkától, az evangéliumi egyszerűséget választotta. Párna helyett fatöngön és szőlővenyigén aludt, majd egészsége gyengülésekor Ferenc és a püspök parancsára szalmazsákon. A nővérektől nem követelt a magáéhoz hasonló szigorúságot, inkább elővigyázatosságra intette őket vezeklési gyakorlataikban. Klára Istennek adott életét sokan követték. Két húga, majd édesanyja is belépett a klarisszák rendjébe. Életét kolostorba zárva töltötte, de amint nevének jelentése is *'világos, ragyogó'*, híre is ragyogva terjedt a világban.

Szent Klárát többféle módon ábrázolják. Legtöbbször Oltáriszentséggel, melynek izó szeretete egész életét áthatotta. Amikor a szaracénok 1240-ben megtámadták a kolostort, Klára bensőséges ima után megkért egy papot, hogy az Oltáriszentséggel menjen az ostromlók felé. A horda elmenekült. Ennek emléknapján ma is körmenet van Assisiben. A római ferences múzeumban egy XVII. századi festmény Klárát oltáriszentséggel a kezében, a torinói lepel felett ábrázolja. Egy alkalommal csak fél kenyér maradt a kolostorban, de ez Klára kezében úgy megszorodott, hogy mindnyájan jól laktak belőle. Ábrázolják Klárát olajos edénnyel is (1460, Siena), mert mikor egyszer híján voltak az olajnak, Klára kimosott egy edényt, és az könnyölgésére olajjal telt meg.

1224 után Klára sokat volt fekvő beteg. Nővéreit így is anyai gondoskodással irányította. Betegágyán jól hasznosította még gyermekkorában szerzett kézimunka-tudását, korporálékot, liturgikus terítőket hímezett. Egyik hímezését ma is őrzik Gubbióban. Tevékenységének emlékére ferencendi egyházi ruhákon mindmáig gyakran látható Szent Klárát ábrázoló hímezés.

Első életrajzát már halála évében, 1253-ban megírta Celanói Tamás a fényt szétszóró Kláráról „egy elaggott, elhomályosult világban”. Halála után számos csoda történt. Mennyei születésnapja után két évvel IV. Sándor pápa szentté avatta. Azóta további számos életrajz, sőt litánia is keletkezett a szentről. Az évszázadok során sok festmény, szobor, dombormű és medál örökítette meg alakját. Ábrázolják rózsakoszorúval – egy rózsacsoda miatt –, jászollal (a XIV. században), a gyermek Jézussal (a XVII. században).

XII. Piusz pápa a televízió védőszentjének tette meg, mert Klára egy karácsonyi ünnepségen betegsége miatt nem vehetett részt a nővérekkel. Szíve nagyon fájt ezért, de mégis részese lehetett az ünneplésnek. Örvendezve mondta a viszsztatérőknek, hogy hallotta a szoltározó testvérek ujjongását, az eredetileg megszervező orgonát is, és meglátta az Úr jászolát. Így az ünnep jött el Klarához.

A klarissza rend még a rendalapító életében, 1238-ban kezdi meg működését hazánkban. Óbuda, Pest, Pozsony és Zágráb ad helyet és monostort egy-egy pártfogó kezdeményezésére. A II. József-féle feloszlatásig Nagyszombatban magyar arisztokrata származású szerzetesnőkről is tudunk. „Óbudai monostorukat az egyik legtermékenyebb kódexműhelynek tartják.” (A. Rottzetter).

Klára napjainkban is aktuális szent. Nemcsak szerzetesnő, hanem nevelők, családanyák is tanulhatnak tőle. Megfontolt, előzékeny, szorgalmas, gyengéden odafigyelő, alázatos, irgalmas, megbocsátó, örvendező, nemeslelkű. Szolgáló szeretete Jézusból táplálkozik és világít nekünk. Szent Ferenc palántájának nevezte magát – mi pedig kérjük az Urat, hogy mindennapi életünkben Szent Klára palántái lehessünk.

Kegelevich Lászlóné

Egyházközségünk rendszeres programjai

Nyári miserend:

hétköznap: 6³⁰, 18⁰⁰
szombat: 6³⁰, 19⁰⁰
vasárnap: 7³⁰, 9⁰⁰, 10³⁰, 19⁰⁰

Gyóntatás: a szentmisék előtt és után.

Szentségimádás: minden csütörtökön és minden hónap első szombatján az esti misék után.

Zsolozsma: péntek 7; vasárnap 18³⁰

Gyermekeinkért ajánljuk fel minden hónap 21-én az esti szentmisét.

Szent István kápolna miserendje:

hétköznap: 17³⁰; vasárnap: 9⁰⁰, 11⁰⁰

Margitszigeti kápolna miserendje:

vasárnap 11⁴⁵

Újlaki fiatalok egy csoportja július 24-én köszönt el György atyától. Ez alkalommal hangzott el Sőnfeld Matyi kedves-vidám verse, melyből ízelítőt közlünk:

Búcsú(s)zó

...
Mikrofon meg karácsonyfa,
Fűtés, villany és csatorna.
Táborokhoz támogatás,
Szóval gondja volt egy rakás.

Bárhol bárhogy ott volt, pedig
Sokszor fönn volt négyig, ötig,
Mindig kaptak a szegények,
S fejlődtek a közösségek.

Sok volt az év fáradalma?
Átöntötte háladalba!
Medjugorje: nyugalom és
Több hónapos feltöltődés.

...
Sosem ismertem más papot,
Ki a köznek ennyit adott,
És mi egyvalamit tudunk:
Egy részünktől búcsúzkodunk.

Egy egész kötet sem elég,
Hogy leírja szívünk telét,
De emlékszünk erre, s ez jó:
Újlak s Gyuri atya egy szó.

Augusztusi naptár

4. Sze. Vianney Szent János
5. Cs. Havas Boldogasszony
6. P. Urunk színeváltozása
9. H. Szent Edith Stein
11. Sze. Assisi Szent Kára
14. Szo. Szent Maximilián Kolbe
15. V. **Nagyboldogasszony**
20. P. **Szent István király, tanácsolt ünnep**
24. K. Szent Bertalan apostol
25. Sze. Kalazanci Szent József
27. P. Szent Mónika
28. Szo.. Szent Ágoston

Hírek, hirdetések

- ❖ Mint ismeretes, György atya augusztus elsejétől a külső ferencvárosi Haller téri Szent Vince plébániatemplom plébánosa. Vasárnapi szentmiséi 9, 11 és 18 órakor kezdődnek.
- ❖ Dr. Nyíri Tamás professzor, hajdani újlaki káplán halálának 10. évfordulóján az emlékmiséje augusztus 8-án 9 órakor lesz, mindenkit szeretettel várunk rá.
- ❖ Augusztus 30-án, hétfőn az esti 6 órás szentmisén együtt adunk hálát az Úrnak a napközistábor kegyelmeiért. Utána a plébániakeremben táborúzt mellett elevenítjük fel a nyáreleji élményeket. Szeretettel hívunk és várunk minden táborozó gyermeket és szüleit, a napközit szervező és segítséget nyújtó felnőtteket és fiatalokat, valamint minden érdeklődőt.
- ❖ Az első világháború hőseinek állított emléktábla előtt Mayer Antal által készített virágládákba Szakolczai Jutka ültetett virágot. Munkájukat köszönjük!
- ❖ Újságunk fényképeit Súlyom László készítette. Fáradozását köszönjük!

Postánkból Ünnepek, évfordulók

Nagyboldogasszony napja

A keresztény ünnepek közül Magyarországon (Erdélyben is) a legkedvesebbek közé tartozik augusztus 15-e, Mária mennybemenetelének napja. A halálra készülő Szent István király a Boldogasszony oltalmára bízta Magyarországot. Népnünk napjainkban is gyakorta fohászkodik imáiban a nép érdekében hazánk patrónájához, Boldogasszony Anyánkhoz!

„Mindenhez add a szívedet!”

Emlékezzünk Teréz anyára, aki 1910. augusztus 27-én született Skopjében. Édesanyja katolikus szellemben nevelte őt és három testvérét. Az érzékeny kislány szülői indíttatásra kezdett el foglalkozni az elesettekkel. Megkeresni a legszegényebbeket, a legrászorultabbakat – ez volt élete minden törekvése.

Kalkuttában először egy kicsi, kétszobás házat bérelt. Később otthon alapított, ahova összegyűjtötte a szegényeket, beteget, gyerekeket. Jelszava: *Mindenhez add a szívedet!*

Az ő szelleme ad erőt munkatársainak szerte a világon.

Köszönet

Kovács József atya egy éve, 2003. július 8-án 85 évesen adta vissza lelkét Teremtőjének. Köszönjük György atyának, hogy megemlékezhettünk és imádkozhattunk József atyáért a július 11-i, érte felajánlott szentmisén.

József atya Barcsra való visszavonulása után soha nem mulasztotta el köszönetét és örömét kifejezni az újlakiak iránt. Isten nyugosztalja.

Polgár Ferencné

Újlaki Hangok

Megjelenik havonta

A szerkesztőbizottság tagjai:

Havasiné Zentai Edit, dr. Keglevich Lászlóné,
dr. Koncsosné Jobbágy Éva, Szaszovszky József

Kiadja: Újlaki Sárlos Boldogasszony
Plébánia (1023 Budapest, Bécsi út 32.)

Felélős kiadó: Müller György

Köszönjük az eddigi cikkeket, észrevételeiket, és továbbra is kérjük, hogy azokat a plébánia oldalbejáratánál lévő postaládánkba dobják! Szerkesztőségünk telefonszámai: Havasi (tel/fax): 368-1618, Keglevich: 325-7357, Koncsos: 325-7652, Szaszovszky: 367-7459; email cím : ehavasi@htk.ppke.hu
A szeptemberi szám lapzártája: augusztus 20.

Lapunk ingyenes, hogy mindenkihez eljuthasson. A nyomdaköltség: 15 Ft. Kérjük olvasóinkat, hogy lehetőségeikhez mérten támogassanak bennünket (újságperselyen keresztül)! Köszönjük!